

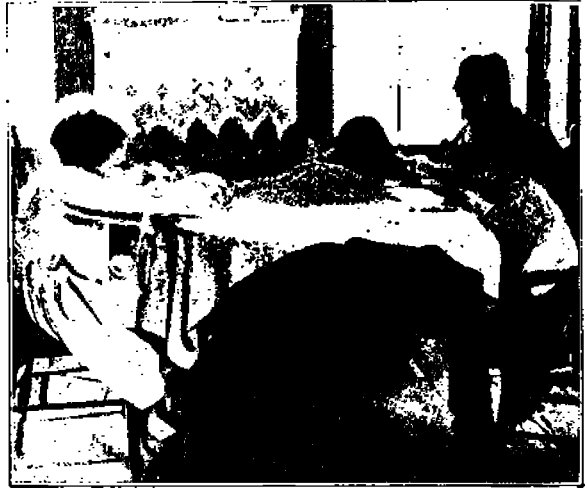
LAPSITYÖVOIMAN RIISTÄMINEN YHDYSVALLOISSA

LAPSITYÖVOIMAN käyttäminen — riistäminen — on tässä maassa tullut niin yleiseksi ja räikeäksi, että siitä, sen turmiollisesta vaikutuksesta ja rajoittamisesta on porvaristonkin sanomistossa jouduttu jonkun verran puhumaan. Hyväntekeväisyyskomiteat, kansalliset naisyhdistykset, jotkut poliittiset reformipuolueet, muutamat persoonalliseen vaikutusvaltaansa uskovat yksilöt ja noiden kaikkien mukana Amerikan Federation of Labor, suunnittelevat ja kerjäävät lainlaadintaa, joka jossain määrin rajoittaisi lapsityövoiman käyttämistä. Kaikki tuo on merkityksentöntä, inhimillisten käsitteiden "kunnioitettavaksi" tarkoitettua työskentelyä.

Yhdysvaltain kongressissa on kaksi kertaa hyväksytty laki, jolla on tarkoitettu vähän suojella suurta, vaihtelua ja kuihtuvaa lapsityöläisarmeijaa. Mutta turhaan. Teollisuuskapitalistien tulos, kaikkivaltias Yhdysvaltain ylioikeus, on molemmilla kerroilla kumonnut tuon lain, selittäen sen perustuslakivastaiseksi. Totta tuo. Nyt tosin yritetään toista tietä. Aijotaan saada perustuslakiin lisäys, joka ratkaisisi lapsityövoiman käyttöä koskevan kysymyksen. Toivon, pitkä ja mutkainen tie.

Kahdeksan valtiota on senjälkeen, kun liittohallituksen asetuksista lapsityön tuotteen verottamista koskeva laki julistettiin perustuslakivastaiseksi, tehnyt jonkinlaisia "korjauksia" lapsityölakeihinsa. Mutta niillä ei ole ollut juuri minkäänlaista käytännöllistä merkitystä. Lakien hyvyys ja huonous usein riippuu niiden tulkitsijoista ja toteuttajista. Kolmessakymmenessä seitsemässä valtiossa voidaan laillisesti pitää työssä lapsia, joilla ei ole päästötodistusta edes tavallisista alkeiskouluista. Joissakin valtioissa määrätään, että lasten täytyy osata lukea ja kirjoittaa ennen kuin niitä voidaan käyttää palkkatyössä, vaan ei määritellä, millä tavalla nuo taidot täytyy hankkia.

Lapsityövoiman käyttäminen on viimeisten vuosien aikana Yhdysvalloissa lisääntynyt huimaavalla nopeudella, ja levinnyt maan kaikkiin kolkkiin. Vuonna 1920 koottu tilastot toteavat, että silloin Yhdysvalloissa oli yli miljoonan lapsityöläistä, joiden ikä vaihteli viisivuotiaa ja viidentoista vuoden välillä. Silloin, kuten nykyäänkin, luonnollisesti teollisuuden palveluksessa, tavalla tai toisella, käytettiin suuret joukot sellaisia

HIKIPAJAKSI MUUTTUNUT KOTI

lapsia, jotka vielä eivät olleet täyttäneet kymmeneä vuotta — ei viittäkään — joten edellä esitetty summa antaa liian vähäisen käsityksen silloisten lapsityöläisten lukumäärästä.

Kuinka suuri on tällä kertaa lapsityöläisten lukumäärä? Tuohon kysymykseen tuskin voidaan tarkalleen vastata. Mutta varmuudella voidaan sanoa, että se on hyvän joukon lähempänä kahta miljoonaa, kuin ajalla, josta edellä mainittiin. Oletettu, paljon puhuttu, työläisten puute, joka joku aika sitten oli kerrassaan "masentavan suuri", kuten teollisuuskapitalistit vatkuttivat, luonnollisesti vaikutti rohkaisevasti työnantajiin. Yleinen mielipide, jos sillä on mitään merkitystä työnantajiin, vastustaa lapsityövoiman käyttämistä eniten aina silloin, kun vallitsee suuri työttömyys ja niin ollen täysi-ikäisiä työläisiä on paljon tarjolla. Jotavastoin silloin, kun työtä on kohtalaisen helposti saatavissa, ei niin paljon lainata huomiota sille, minkälaisia työvoimaa työnantajat käyttävät. Näemmehän, että juuri nyt, kun työttömyyttä alkaa ilmenemään huomattavasti kaikkialla, "kansaa" — yleinen mielipide — lainaa enemmän huomiota lapsityön käyttämistä vastustaville ajatuksille.

Grace Abbott, Yhdysvaltain työdepartementin lapsiosaston ylihoitajana toimiva nainen, raportissaan, joka julkaistiin muutama aika sitten, antaa pienen, mutta satuvan kuvauksen lapsityövoiman käyttämisessä alkaneesta "uudesta aikakaudesta". Hän m. m. mainitsee:

“Viime vuoden, 1922, jälkimäisen puoliskon aikana tapahtunut lisääntyminen lapsityövoiman käytössä, verrattuna sen edellisen vuoden samalla ajalla ilmenneeseen kasvuun, näyttää vakavasti uhkavaksi. Kahdessakymmenessä yhdessä kaupungissa, joiden työlupavirastoista on lähetetty raportit hallituksen työdepartementin lapsiosastolle, tapahtunut lapsityövoiman käytön lisääntyminen, edellä mainitun laatuksen vertauksen mukaan, oli 43 prosenttia. Siis lapsityövoiman käyttö noissa kaupungeissa, joista tilastot annettiin, lisääntyi viime vuodesta määrättyllä, mainitulla ajalla lähes puolta nopeammin, kuin sen edellisen vuoden samalla ajalla. Samain vuosien alkupuoliskolla oli samalla tavalla verraten saatu eroavaisuus vain kahdeksantoista prosenttia. Kuinka nopeasti lapsityövoiman käyttö noissa kaupungeissa kasvoi vuonna 1922? Sitä ei mainittu. Mahdollisesti ajateltiin, ettei kansan tarvitse tietää kaikkia työdepartementille “kuuluvia” asioita. Mutta ollaksemme varmoja siitä, että lapsityövoiman käyttö on jatkuvasti ja huomattavan nopeasti lisääntynyt sitte vuoden 1920, jolloin hallituksen toimesta kerättiin tilastot, joista alumpana mainittiin, meidän täytyy turvautua aivan viimeisiin tietoihin.

“The Literary Digest” nimisen aikakausjulkaisun mukaan, kuluva vuoden ensimmäisen neljänneksen aikana lapsityöläisten lukumäärä kasvoi keskiarvoisesti 24 prosenttia seuraavissa kaupungeissa: New York, Newark, Jersey City, Paterson, New Haven, New Britain, Waterbury, Hartford, Manchester (New Hampshire), Baltimore, Detroit, Indianapolis ja St. Louis. Waterburyssä nykyään työskentelee lapsia kahdeksan kertaa niin paljon kuin viime vuonna tähän aikaan. Lapsityöläisiä ei löydy ainoastaan New Yorkin vuokrakasarmeissa, Idän kutomoissa, terästeollisuuskaupungeissa, kivihiilikaivosalueilla, vaan myös Michiganin sokerijuuripelloilla, Etelän pumpulikentillä, sanalla sanoen kaikkialta Yhdysvalloissa, missä vain on olemassa palkkatyöläisiä.

New Jerseyyn valtion lapsityödepartementti aivan hiljattain “löysi” “liki” tuhannen lasta, jotka tekivät kodeissaan kappaletyötä. Minkälaisia ovatkaan näiden lapsien kodit, jos niitä niiksi voidaan tuota nimeä häpäisemättä sanoa, koska kerran lapsityödepartementin jäsenetkin tunnustavat, että “töitä tehtiin inhoittavan hikipajajärjestelmän ympäröimänä”. Nämä vuokrakasarmien lapset, joista monet potevat tuberkelia ja muita tarttuvia tauteja, valmistivat “meidän madamienne” käytettä-

väksi “terveydellisiä puuteripöyheitä”, heilmittivät vaatteita, auttoivat nukkein vaatteissa ja valmistivat läkkipeltisiä leikkikaluja. “Kunniaksi” Yhdysvalloille, kaikki nuo tuotteet kantavat huomautusta: “Tehty Amerikassa”. Näin tiesi kertoa “Times” niminen New Yorkin lehti ja jatkoi:

“Jersey Cityssä, eräässä talossa, jossa oli kolme asuinhuonetta ja kyökki, asui perhe, mihin kuuluu isä, äiti ja seitsemän lasta. Näiden lisäksi talossa asui neljä ruokamiestä, kaksi kissaa ja kaksitoista kanaa. Terveysuhtcet olivat kuvaamattoman kurjat. Tämän kesän aikana, jolloin tämän perheen lapsia ei ole pakotettu käymään koulussa, nämä ovat joutuneet istumaan pitkät päivät, aamusta varhain iltaan myöhään, ja kiinnittämään pieniä läkkipeltipaloja halpoihin leikkikaluihin, joita onnellisemmat poikaset ja tytöt käyttävät. Lapset, jotka saivat tällä tavalla raataa, olivat tuberkelin kroonillisen vaikutuksen alaisena. Perheestä on kuollut neljä lasta ja jokainen ennen kuin ovat täyttäneet neljä vuotta. Kaikkien näiden lasten yhteinen ansio lisäsi vanhempainsa sisääntuloja noin kuusi dollaria viikossa”.

Michiganin sokerijuuripelloilla työskenteleväin lasten kohtalo ei liioin ole inhimillisellistä, vaikka työnantajat, heidän etujansa ajavat yksilöt ja ryhmät, koettavat sitä sellaiseksi selittää. Nämä saavat työskennellä raittiissa ja terveellisessä ulkoilmassa. Näinhän jatkuvasti vakuutetaan porvariston sanomistossa. Mutta millä tavalla nämä lapset saavat työskennellä? Tästä seikasta ei usein puhuta. Käyttäkäämme porvarilehteä apunamme kuvatesamme lyhyesti noiden lapsien kohtaloa ja heidän työnantajainsa käsityksiä, jottei kenenkään tarvitseisi uskoa liioittelua tapahtuneen. Bostonilainen “Herald” niminen lehti joku aika sitten kirjoitti seuraavasti:

“Työskennellessään nämä lapset saavat suurimman osan ajastaan kontata “neljällä jalalla”, aivan samoin kuin koirat, polvet kipeänä, ranteet paisuksissa, kasvot paah-tuneina ja silmät kivuloisina. Tuollaisessa tilassa he saavat olla kolmesta kuuteen viikkoon, kuusi eli seitsemän päivää viikossa ja kolmestatoista viiteentoista tuntiin päivässä.

“Michiganin valtion huomatuimman sokeriyhtiön edustajista yksi, jonka valvonnan alaisena on noin tuhannen vissinlaisen sopimuksen alaisena elävää ja työskentelevää perhettä, antoi lausunnon, joka sattuvasti kuvaa, minkälaiset käsitykset työnantajilla on ulkomaalaisista. Hän lausui: ‘Me teemme rahaa noilla voimakkailla ulkomaalaisilla. Soisimme, että meillä olisi pal-

PUMPULIKENTTÄIN LAPSITYÖLÄISTYYPPEJÄ

jon enempi niitä. Jolleivat he voi pitää lapsiansa poissa kouluista, niin meidän sokeri-juuremme jäävät maahan. Eihän nuo lapset kärsi siitä, vaikka ovatkin poissa koulusta yhden kuukauden kesässä. Me tarvitsemme enemmän tuollaisia siirtolaisia Europasta. Meidän täytyy saada enemmän tällaisia työläisiä. Niitä täytyy tuoda maahan. Amerikalaiset eivät tee likaisia töitä, kuten me tapaamme sanoa.”

Säälittävää myös on niiden lasten kohtalo, jotka saavat työskennellä Meksikon lahden rantamilla olevissa ostroonien ja meriäyriäisten kannutuslaitoksissa. Ostroonien kuoret ovat teräviä ja samoin meriäyriäisten piikit. Käsitellessään niitä lapset saavat käsiinsä haavoja, joihin sitten vielä menee meriäyriäisten happoa, saaden aikaan tuskallisia kipuja.

Eipä suinkaan tarvitse kadehtia niidenkään lasten kohtaloa, jotka raatavat Etelän pumpulikentillä, kymmenestä viiteentoista tuntiin päivässä. Ja entäs niiden nuorkaisten kohtalo, jotka alle viidentoista vuoden ikäisinä ollessaan joutuvat työskentelemään kivihilikaivoksissa. Varmastikaan se ei ole erittäin valoisa.

Tässä maassa löytyy paljon lukutaidottomia ihmisiä. Kummakos tuo. Kuinka voivat oppia lukemaan lapset, jotka heti liikkeelle päästyään joutuvat työskentelemään, tuottamaan liikevoittoa nälkäisille työnantajille.

Yksi hallituksen virallisista orgaaneista, joku aika sitten, tutki ostroonien ja meriäyriäisten kannutuslaitoksissa työskenteleviä lapsia. Tutkimuksessa otettiin huomioon 1,350 lasta, jotka kaikki olivat työssä

edellä mainitunlaisissa laitoksissa. Kaksikymmentäviisi prosenttia noista lapsista oli lukutaidottomia. Vain yksi, mutta musertava esimerkki Yhdysvaltain ”korkeasta” sivistystasosta.

Lapsityön rajottamiseksi toimivat reformistit ovat takertuneet työhönsä tuloksettomalla tavalla. Yrittävät taistella seurauksia vastaan ja jättävät syyt kokonaan huomioonottamatta. Kukaan ei voi asiallisesti kieltää sitä, etteikö juuri työläisten taloudellisen aseman kurjuus ole se, joka juontaa juuret lapsityövoiman käyttämiselle. Työläismiehet, perheiden isät, saavat niin pieniä palkkoja, että heidän täytyy sallia vaimonsa ja lapsensa palkkatyöhön, sillä muutoin perheet eivät voi hankkia edes välttämättömiä elämisen ehtoja. Oletko koskaan nähneet, että joku yläluokkainen, jolla on hyvät sisääntulot, on ajanut lapsensa kannutuslaitokseen, tai johonkin muunlaiseen työhön? Ei suinkaan. Epäilemättä työläisvanhemmat rakastavat lapsiansa niin paljon, kuin yläluokkaisetkin. Sellaisia ahneita, jotka rahanhimossa, ilman päteviä taloudellisia syitä, ajavat lapsensa palkkatyöhön, löytyy perin vähän maailmasta.

Lapsityövoiman käyttäminen kun tulee hyvin yleiseksi jossakin teollisuudessa, niin se vähitellen muuttuu johtavaksi — määräväksi — tekijäksi palkkoja koskevissa kysymyksissä. Eräs porvarilehti hoksauttaa, ettei missään tapauksessa tulisi sallia lapsityötä johtavaksi teollisuudessa, vaan ainoastaan pitää sitä ”auttavana” tekijänä. Silloin, kun palkat joutuvat lapsityövoiman vaatimuksilla mitattavaksi, ollaan portaal-

la, josta seuraava askel alaspäin tarkoittaa sitä, että työvoima inhimillisessä muodossa loppuu kokonaan. Jollei ihmisille taata sellaista toimeentuloa, että he pysyvät edes osittain terveinä, niin vihdoinkin täytyy työnantajain keksiä "kone", joka hautoo "kananmunista" ihmisiä.

Lakien avulla ei voida lopettaa lapsityövoiman käyttämistä. Tuskin paljon rajoitakaan. Eihän kieltolain avulla voitu lopettaa väkijuomain käyttämistä. Näkyvimät tulokset, mitkä saatiin kieltolain kautta, ovat kain ne, että kansa juo entistä huonompia juomia ja että väkijuomain valmistaminen muuttui "kotiteollisuudeksi", suurin piirtein. Lapsityövoiman käyttämisen kieltämiseksi jos onnistuttaisiin saamaan laki, niin siitä voisi olla seurauksena se, että kodit muuttuisivat entistä laajemmin ja täydellisemmin työpajoiksi, jollei vain samalla kerralla saataisi lakia, joka kohottaisi työläisten elämäntason huomattavasti

korkeammalle siitä, missä se on tällä kertaa.

Lapsityövoiman käyttäminen lopullisesti poistuu vasta sitten, kun työväenluokka pääsee kontroleeraamaan yhteiskunnallista tuotantoa ja -jakoa. Mutta sitä ennen voidaan saada aikaan jonkinlaisia parannuksia, jotka rajoittavat lapsityövoiman käyttämistä, vaan ainoastaan siten, että työläiset järjestyneinä kykenevät kontroleeraamaan työmarkkinoilla olevaa työvoimaansa. Siksipä niiden, jotka vastustavat ja inhoavat lapsityövoiman riistämistä, tulisi alkaa auttamaan sellaisia yrityksiä, jotka tähtäävät työväenluokan järjestämiseen. Myöskään ei pitäisi unhoittaa sitä, että järjestäminen, eli järjestyminen, täytyy tapahtua oikealla tavalla. On järjestyttävä siten, kuin I. W. W. opettaa, että koko työväenluokka sitoutuu yhdeksi kokonaisuudeksi, teollisuusalainsa unioiden kautta.

HUOMAUTUS.

Keskusvirastosta ulosannetussa syyskuun bulletiinissa, kahdennentoista sivun alaosassa, "Financial Statement of Bond Stamps sold for September" nimisen otsikon alla olevassa tiliraportissa, on tulut painovirhe, jonka täten haluamme oikaista.

Toisen rivin alkuosaan on tavalla tai toisella tulut Teollisuusunio No. 210:n osalle eli kolmannelle riville kuuluva alkuosa, joten 210:n summat näkyvät kaksi kertaa. Oikein ollen, toisen rivin alkuosa tulee kuulua seuraavasti: "I. U. 120, Previous Bal., Stamps sold \$6505.00, Sold during September 1923 \$2026.00. Total Sold \$8531.00". Toisen rivin loppuosa, josta tässä ei ole mainittu, on bulletiinissa oikein. Tämä painovirhe, joka täten oikaistaan, kuitenkin ei ole muuttanut tiliraportin kokonaisuutta.

HARRY G. CLARK.

ERIKOISNUMERO.

Kuten edellisessä Tie Vapauteen numerossa mainittiin, tulee julkaisumme seuraava eli joulukuun numero ilmestymään laajennettuna — erikoisena joulunumerona. Tämän vuoksi kehottaisimme kynäilijöitämme ja avustajiamme toimimaan siihen suuntaan, että tuosta numerosta saadaan mahdollisimman monipuolinen ja sisältörikas. Siis viivyttämättä kirjoittamaan. Kirjoitusten tulisi olla täällä viimeistään marraskuun viidennentoista päivään mennessä, jotta jäisi aikaa julkaisun lopulliselle valmistustyölle. Lähettäkää avustuksenne osotteella:

TIE VAPAUTEEN,
2 So. Morgan St., Chicago, Ill.

TIE VAPAUTEEN SEURAAVA NUMERO, ERIKOISNUMERO, MAKSAA 25 SENTTIÄ.

BOIKOTTAKAA KAIKKIA CALIFORNIAN TUOTTEITA!
